

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1867/2553

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์ นายกฤษดา สุขเอียดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 95, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยใช้อาวุธมีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายและเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายและรถยนต์ของบิดาของผู้เสียหายไป เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายจำเลยก็ต้องรับโทษหนักขึ้น แม้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ต้นแขนซ้ายจากมีดของจำเลยเนื่องจากอุบัติเหตุ จำเลยไม่มีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย ก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะการที่จำเลยจะรับโทษหนักขึ้นด้วยเหตุที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น จำเลยไม่จำเป็นต้องกระทำโดยมีเจตนา เพียงแต่พิจารณาว่าผลที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น เป็นผลที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้ตาม ป.อ. มาตรา 63 หรือไม่ เมื่อจำเลยใช้มีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายการที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายจากมีดนั้นจึงย่อมเป็นผลธรรมดาที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของจำเลยแล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายตามมาตรา 339 วรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2543 เวลากลางวัน จำเลยพาอาวุธมีดพกผลไม้ปลายแหลม ยาวประมาณ 6 นิ้ว ติดตัวไปตามถนนกาญจนวนิช อันเป็นเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร แล้วจำเลยลักเอารถยนต์ หมายเลขทะเบียน กจ 970 สงขลา ราคา 320,000 บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง ราคา 13,000 บาท ของนายชูศักดิ์ ขณะอยู่ในความครอบครองดูแลของนางสาววรรณพร ผู้เสียหาย โดยในการลักทรัพย์จำเลยใช้อาวุธมีดดังกล่าวจี้ผู้เสียหายในทันทีนั้น จะแทงทำร้ายผู้เสียหาย เพื่อให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์และให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้น ผู้เสียหายตื่นรนขัดขืนทำให้อาวุธมีดบาดถูกแขนซ้ายได้รับอันตรายแก่กาย เหตุเกิดที่ตำบลคอกหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสาม, 371, 91 และให้จำเลยคืนรถยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือใช้ราคาแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสาม, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กาย จำคุก 12 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 100 บาท รวม 2 กระทง จำคุก 12 ปี และปรับ 100 บาท คำรับในชั้นจับกุม ขึ้นสอบสวน ตลอดจนทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา และภายหลังเกิดเหตุ จำเลยพยายามบรรเทาผลร้ายด้วยการชดเชยค่าเสียหายบางส่วนจนเป็นที่พอใจแก่เจ้าของรถยนต์คันที่เกิดเหตุ นับว่ามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 ปี และปรับ 50 บาท ให้จำเลยคืนรถยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือใช้ราคาทรัพย์ดังกล่าวแก่ผู้เสียหาย ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยคืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ชิงเอาไป หากคืน

ไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน 13,000 บาท แก่นายชูศักดิ์ บิดาของผู้เสียหาย ยกคำขอที่ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคารถยนต์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยพาอาวุธมีดปลายแหลมติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร กับเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 01 - 4653731 จำนวน 1 เครื่อง ของนางสาววรรณพร ผู้เสียหายกับรถยนต์หมายเลขทะเบียน กจ 970 สงขลา ของนายชูศักดิ์ บิดาของผู้เสียหายที่อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายไป และผู้เสียหายถูกอาวุธมีดของจำเลยเป็นบาดแผลลึกขาดยาว 3 เซนติเมตร ลึกใต้ผิวหนังที่ต้นแขนซ้ายตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมาย จ.6 ต่อมาบริษัทประกันภัยรถยนต์ได้ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 240,000 บาท กับฝ่ายจำเลยชดใช้ค่าเสียหายเป็นค่ารถยนต์ให้นายชูศักดิ์อีก 80,000 บาท จำเลยมีความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร คดีคงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนาตั้งแต่แรกที่จะขู่เข็ญประสงค์ต่อทรัพย์ทั้งสองรายการ ผู้เสียหายส่งโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้จำเลยด้วยความสมัครใจ จำเลยเจตนาเอาทรัพย์ทั้งสองรายการไปใช้ชั่วคราว และจะคืนให้ภายหลัง เพราะจำเลยบอกผู้เสียหายว่าให้ไปปรับรถคันที่สถานีขนส่งหรือสถานีรถไฟ อำเภอลาดใหญ่แห่งใดแห่งหนึ่ง ขณะจำเลยขับรถที่ผู้เสียหายนั่งอยู่ ผู้เสียหายสามารถเปิดประตูหลบหนีออกมาได้ ผู้เสียหายสามารถขอความช่วยเหลือจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่ผู้เสียหายไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือ แสดงว่าผู้เสียหายสมัครใจบอกเส้นทางให้แก่จำเลย ผู้เสียหายได้รับบาดแผลที่ต้นแขนซ้ายจากมีดของจำเลยเนื่องจากอุบัติเหตุ จำเลยไม่มีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย โจทก์มีผู้เสียหายเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 10 นาฬิกา ผู้เสียหายขับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กจ 970 สงขลา เป็นระบบเกียร์อัตโนมัติ ไปจอดที่หน้าอาคารพลศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ผู้เสียหายลงจากรถและกำลังจะล็อกประตู จำเลยได้เข้ามาประชิดตัวผู้เสียหาย ใช้มีดปกปิดไม่ให้ผู้เสียหายเห็นหน้าท้องของผู้เสียหาย จำเลยให้ผู้เสียหายไขกุญแจรถแล้วพาจำเลยออกไป โดยบอกว่าให้ช่วยพาจำเลยหนี เนื่องจากจำเลยหนีคดีมา จำเลยฆ่าคนตายในโรงพยาบาลมาแล้ว จำเลยไม่มีพฤติการณ์ที่จะทำร้ายผู้เสียหายและไม่ได้ขู่เอาทรัพย์สินของผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงหนีไปไขกุญแจรถ ผู้เสียหายเห็นว่าบริเวณแขนซ้ายมีเลือดไหลออกมา ไม่ทราบว่าเป็นโดนคมมีดตอนไหน เข้าใจว่าคงจะโดนตอนที่ยกตัวมาไขกุญแจรถ บาดแผลจึงไม่ได้เกิดจากจำเลยมีเจตนาใช้มีดทำร้ายผู้เสียหาย ผู้เสียหายเปิดประตูรถออก ตอนแรกผู้เสียหายจะเป็นคนขับ แต่จำเลยบอกว่าไม่ต้องให้ผู้เสียหายไปนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับ ผู้เสียหายจึงมอบกุญแจรถให้จำเลย จำเลยเข้าไปนั่งที่นั่งคนขับ ไขกุญแจล็อกเกียร์ แต่ไขไม่ออก ผู้เสียหายจึงไขให้ แล้วให้กุญแจรถแก่จำเลย จำเลยใช้มือขวาข้างเดียวถือพวงมาลัย มือซ้ายถือมีดหันปลายมีดมาทางผู้เสียหาย จำเลยขับรถวนในมหาวิทยาลัยประมาณ 5 นาที เพื่อหาทางออก แต่หาทางออกไม่ได้ ผู้เสียหายจึงบอกให้จำเลยขับรถออกประตูด้านข้างซึ่งเรียกว่าประตูร้อยแปด ซึ่งที่ประตูนั้นมียานพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ แต่ไม่ได้สนใจ เมื่อออกจากมหาวิทยาลัย จำเลยต่อรถให้ไปส่งที่จังหวัดพัทลุง แต่ผู้เสียหายบอกว่าไกลไป แล้วจำเลยให้ผู้เสียหายไปส่งที่สถานีขนส่งอำเภอลาดใหญ่ เมื่อไปถึงจำเลยขับรถวนเวียนดูว่ามีรถโดยสารออกหรือไม่ แต่พบว่าไม่มี จำเลยจึงขับรถไปที่สนามบิน ก่อนถึงประมาณ 3 กิโลเมตร จำเลยเลี้ยวรถเข้าซอยไปหาตู้โทรศัพท์ แต่ไม่อาจใช้ได้ จำเลยได้ขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่

จากผู้เสียหาย ผู้เสียหายไม่ทราบว่าจำเลยโทรศัพท์พูดกับใคร แต่ได้ความที่จำเลยพูดว่า ทำงานเสร็จแล้ว ให้เช็คเส้นทางหลบหนี หลังจากนั้นจำเลยขับรถต่อไปอีกประมาณ 15 นาที จำเลยได้ขอบัตรประจำตัวประชาชนจากผู้เสียหาย ผู้เสียหายส่งใบอนุญาตขับรถให้จำเลย จำเลยได้จดชื่อที่อยู่ของผู้เสียหายไว้และคืนใบอนุญาตขับรถให้ผู้เสียหาย ระหว่างอยู่บนรถจำเลยไม่ได้ใช้มีดจี้ผู้เสียหายตลอดเวลา บางครั้งจำเลยก็วางมีดลง แต่จำเลยขู่ผู้เสียหายไม่ให้ไปแจ้งความ จำเลยไม่ได้เอาทรัพย์สินอย่างอื่นของผู้เสียหายไปวันแต่รถยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้เสียหายขอร้องไม่ให้จำเลยเอารถไป จะให้ผู้เสียหายไปส่งที่ไหนก็ได้ จากการพูดคุยกับจำเลย ผู้เสียหายสังเกตเห็นว่าจำเลยพูดจาเกินเลยความจริง เนื่องจากผู้เสียหายทราบภายหลังที่เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้แล้วว่า ขณะที่จำเลยโทรศัพท์อยู่ในรถ จำเลยพูดคุยกับคนรักของจำเลย หลังจากนั้นจำเลยขับรถต่อมาอีกสักพักและบอกให้ผู้เสียหายลงจากรถไป จำเลยบอกว่าให้ผู้เสียหายไปขับรถที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ สถานีรถไฟอำเภอหาดใหญ่หรือสนามบินหาดใหญ่ที่ใดที่หนึ่ง นับแต่ที่จำเลยใช้มีดจี้ผู้เสียหายจนถึงเวลาที่ผู้เสียหายลงจากรถใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง หลังจากนั้นผู้เสียหายนั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างกลับไปที่บ้านเล่าเรื่องให้บิดามารดาฟัง ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจมาที่บ้านและพาผู้เสียหายไปที่สถานีตำรวจ ผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวนตามเอกสารหมายเลข 4 พนักงานสอบสวนทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุตามเอกสารหมายเลข 5 และไปรักษาบาดแผลที่โรงพยาบาล เห็นว่า ผู้เสียหายไม่เคยรู้จักจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุผลที่จะแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลย คำเบิกความได้ความเป็นลำดับต่อเนื่องสมเหตุสมผล ไม่ขัดแย้งกัน ไม่มีข้อพิรุธน่าสงสัย ทั้งสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายเอกสารหมายเลข 4 ซึ่งผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันรุ่งขึ้นหลังเกิดเหตุ ผู้เสียหายไม่มีเวลาที่จะคิดไตร่ตรองเพื่อให้การแตกต่างจากความเป็นจริง เชื่อว่าผู้เสียหายให้การและเบิกความตามข้อเท็จจริงที่ผู้เสียหายได้พบเห็น แม้ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายสามารถขอความช่วยเหลือจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่ผู้เสียหายไม่ได้ทำ ทั้งไม่ได้เปิดประตูรถหลบหนีออกมาก็ตาม แต่พฤติการณ์ดังกล่าวจะฟังว่าผู้เสียหายสมัครใจช่วยเหลือจำเลยหาได้ไม่ เพราะผู้เสียหายไม่เคยรู้จักจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่ผู้เสียหายต้องทำเช่นนั้น และขณะเกิดเหตุจำเลยใช้มีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายด้วย เชื่อว่าผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้หญิงอยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้น ย่อมตกใจกลัวไม่กล้าที่จะกระทำการที่จำเลยฎีกา แม้ผู้เสียหายจะเบิกความว่า จำเลยได้ขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่จากผู้เสียหายไปโทรศัพท์ติดต่อกับผู้อื่น และจำเลยขับรถไปที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่และสนามบินหาดใหญ่เป็นลักษณะทำนองว่าจำเลยใช้รถของผู้เสียหายเพื่อขับไปขึ้นรถโดยสารที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่และขึ้นเครื่องบินที่สนามบินหาดใหญ่และจำเลยยังบอกผู้เสียหายก่อนที่จะให้ผู้เสียหายลงจากรถไปว่า ให้ผู้เสียหายไปขับรถที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ สถานีรถไฟอำเภอหาดใหญ่หรือสนามบินหาดใหญ่ที่ใดที่หนึ่ง อันเป็นลักษณะว่าจำเลยไม่ประสงค์ต่อรถยนต์ที่ผู้เสียหายขับและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายก็ตาม แต่เมื่อจำเลยไม่ได้นำรถยนต์ไปจอดที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ สถานีรถไฟอำเภอหาดใหญ่หรือสนามบินหาดใหญ่ตามที่บอกผู้เสียหายไว้ ทั้งยังได้ความจากจำเลยเบิกความยอมรับว่า ระหว่างจำเลยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร จำเลยได้ขายรถยนต์ที่ขับไป เพราะไม่มีเงินใช้จ่าย และได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยตามเอกสารหมายเลข 2 ว่า จำเลยได้ขายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายไปด้วย พฤติการณ์ของจำเลยถือว่า จำเลยเอารถยนต์ที่ผู้เสียหายขับและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายไปโดยทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับจำเลยแล้ว ข้อต่อสู้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์มี

นำหน้ารับฟังได้ว่า จำเลยใช้อาวุธมีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายและเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายและรถยนต์ของบิดาของผู้เสียหายที่อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายไป และเมื่อการกระทำของจำเลยเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายเป็นผลให้จำเลยก็ต้องรับโทษหนักขึ้น แม้จำเลยจะอ้างว่า ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ต้นแขนซ้ายจากมีดของจำเลยเนื่องจากอุบัติเหตุ จำเลยไม่มีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับที่ผู้เสียหายเบิกความ ผู้เสียหายไม่ทราบว่าไปโดนคมมีดตอนไหน เข้าใจว่าคงจะโดนตอนที่กลับตัวมาไขกุญแจรถ บาดแผลจึงไม่ได้เกิดจากจำเลยมีเจตนาใช้มีดทำร้ายผู้เสียหายก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะการที่จำเลยจะรับโทษหนักขึ้นด้วยเหตุที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น จำเลยไม่จำต้องกระทำโดยมีเจตนา เพียงแต่พิจารณาว่าผลที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น เป็นผลที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63 หรือไม่ เมื่อการที่จำเลยใช้มีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหาย การที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายจากมีดนั้น จึงย่อมเป็นผลธรรมดาที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของจำเลยแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาทุกข้อของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 มีระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท จึงมีอายุความ 1 ปี นับแต่วันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (5) ปรากฏว่าโจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2545 เมื่อนับแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2543 ซึ่งเป็นวันที่จำเลยกระทำความผิดแล้วเป็นเวลาเกิน 1 ปี ความผิดฐานนี้จึงขาดอายุความ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแม้จะไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาในศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ทวิ ประจวบลาภ · ชัยวุฒิ โลหิตทรานนท์ · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1867/2553>